

șeză îmbrăcat pe scaun. Soneria dela aparat răsună și pe bentița de hârtie celi :

«D-lui Theodor Mihăilescu, șeful stației Cloșani.

«Sfintele sărbători cu bine. La mulți ani!

Privi nedumirit hârtiuța.

Ah! da, era Crăciunul; uitase.

Luă bentița, o transcrie și o puse de-o parte.

Șeful era sus, dormea și îl lăsase pe el să primească trenurile. Plicisit scoase ceasul; erau tocmai 12 ore și jumătate. Mai avea o jumătate de ceas și trenul avea să sosească. Nu trecu mult și se vesti.

Telegrafistul eși afară. O presimțire neînțeleasă nu îi da pace; tristețea obișnuită i se întărise parcă.

E! Ce o să fie! se gândi el, și începu să se plimbe dela un cap la altul al peronului.

«Bim, bam, bum», răsună în noapte clopotul vestitor și sunetul răpit de vânt se pierdu, dus năvalnic pe câmpia fără de margini.

Răsufă ușurat când văzu în sfârșit de data asta de partea cealaltă cele trei luminițe crescând din ce în ce și totuși parcă îi era frică de ele; îi păreau ochii unui monstru, cari veneau să-l înghiță.

Și când trenul, uruind, se repezi prin fața-i, se trase îndărăt speriat. Parcă răsunase mai tare, mai impetuos, mai lugubru!

Conducătorul sărind din vagon îi înmână o scrisoare cu marginile negre, și el rămase cu ea în mână, fără să răspundă, privind-o nedumirit, cu ochii căseați cu inima strânsă.

Când a iscălit plecarea trenului au își aduce aminte și nu l'a deșteptat din amorțire decât fluieratul prelung al locomotivei călătoare.

«Avea o scrisoare în mână?! A! da! I-o dăduse conducătorul. Dela cine?! Cu marginile negre!»

Și vorbind așa singur se repezi în odăiță, se apropie de lampă. O frică

NOAPTE DE IARNĂ

(De Guy de Maupassant)

*Se află în nemișcare câmpul cel alb și mut,
Un zgomot nu se face, s'a stins a lui viață;
S'aude câte-odată un plâns ce te 'nghiță,
E un câine care urlă, în codrul cel tăcut.*

*Sub pașii noștri-acuma, nu se mai află pae,
Căci iarna nemiloasă distrus-a planta toată;
Iar desbrăcații arbori la ori-zont și-arată
Schelete lor albe, — fantome ce se 'ndoae.*

*Și luna pală este, și pare-a se grăbi,
S'ar zice că se teme de ne'nduratul vânt,
Cu blânda ei privire se uită la pământ,
Și întristată trebui iubitu-aș părăsi.*

*Ingrozitoare noapte e pentru pășărea,
Căci îi lipsește-acuma culcușul cald de vară
Unde-și făcea odihna în liniștea de seară.
Ea nu poate să doarmă prin pomii plini de nea.*

*Ci tremurând acolo, așteaptă îndurare.
— Sărmană păsărică, fără de ajutor,
Tu nu poți s'ai balsamul de viață dător.
Dar iată-o dungă albă, că'n depărtări apare.*

Tradusă de Grion

nespusă îl coprinse, îl sgâlțai ca și gerul de afară. Apucă de colțul negru al scrisoarei dar nu îndrăzni să o rupă și se trânti pe scaunul care trozni amenințător.

Se trezi în sfârșit cu plicul rupt, aruncat alături și cu ochii sgâlțai, eșiți din orbite. Celi cu jumătate glas:

«Dragă Nițule,

«Tristă veste îți aduce scrisoarea mea. Tata, Nițule dragă, tata s'a sfârșit alaltăieri».

Nu putu să mai citească, căci rândurile îi jucau înaintea ochilor. Privirea i se împănjenii, și ridicându-se

prăpădit după scaun, se nărui pe patul hodorigit.

— Tata bolborosi el, tata, sărmanul tata, nici nu l'am văzut măcar înainte de a muri. Și perna începu să i înghiță lacrimile, ce i picurau dese, dese, de sub pleoapele ostentive de nesomn.

Se ridică și adas de spinare, se așeză de-a curmezișul patului.

— Ce-or fi făcând acasă? mama, Lizica, Iorgu? Și clatinând din cap oftă dureros. Săraci! Ce o să ne facem? Ce o să ne facem, tată? tată dragă! și o porni din nou pe plâns, sughițând și frământându-și mâinile:

— Ori și cum; urmă muma n'o să găsească niciodată pentru fetele mele o partidă mai bună.

— Dece nu? — zise Francisca. — Putem zice că cu aceasta viitorul nostru e asigurat! Romana și eu n'avem decât să alegem printre camarazii cumnatului nostru.

Huguetta tăcea oimă și foarte tristă.

In clipa asta ar fi fost cu nepuțință să se prevadă deciziunea ministerială care peste două ani trebuia să libereze pe militarii de zestre reglementară, și d-ra p'Aureilhan să temea să ghicească cecece dorea d-na Saint-Brès.

Și temerea asta se realiză îndată. D-na Saint-Bres conchise:

— De oarece tinerii se plac nu mai rămâne decât să i logodim. Dar pentru asta trebuie să ne grăbim să regulăm situația financiară.

— Mai nainte de a cere autorizația șefilor săi, căpitanul trebuie să știe ce pot să dau Antoniete; și că eu însuși s'o fixez, trebuie să aflu valoarea tabloului meu de Rubens. Știi că tabloul ăsta constituie toată averea noastră. M'am ferit în totdeauna să l'estimez prin mâini străine; dar înțelegi că acum nu mai pot să aștept. De aceea Huguetto, m'am gândit la tine. Mulțumită relațiilor pe cari le ai la Paris, printre pictori, mai bine ca oricine altul ai putea să mi desemnezi o persoană sigură care să se ocupe cu vânzarea acestui tablou.

«Ah, draga mea Huguetto,—adăogă ea cu naivitate,— ce cadou frumos o să i fac după vânzare. De oarece nu știm cum să i mulțumim de bunătața ta.

D-ra d'Aureilhan zâmbi, în sine se simțea chinată de indoială, de îngrijorare. Dar n'avea curajul să arunce indoiala în toate speranțele acelea înaripate. Vorba care ar fi distrus toată fericirea aceea ar fi venit prea curând.

Afară de astea, dacă tabloul acela

Vântul urla mai turbat, aruncându-se asupra ferestrelor, sgâlțându-le.

— Târ, țâr, țâr, se auzi soneria telegrafului; ca o mașină se ridică și așezându-se țeapăn pe scaun începu să copieze cuvintele.

— Noroc! nea Ghiță, Sfintele sărbători fericite!

Un răcnit se înabuși în gâtul telegrafistului.

Noroc? fericire? ah! ce ironie... noroc bun, și el lipsit de un pic de de noroc să-i fie dat să îl ureze altora când ar fi vremea să și-l ureze sieși. Noduri i se ridicară în gât, lacrimile îi amplură din nou ochii.

— Sfintele sărbători! murmură el clatinând din cap. De odată sângele îi veni în obraz, ochii i se deschiseră mari și ca prin farmec lacrimile i se uscară lăsând urme pe fața înbușorată ce devenise sălbatică.

Tu Doamne! isbueni el, care te naști în noaptea asta! tu bunule, tu sfinte! ha! tu dreptule! dece, pe ta-ta, de-ce... și glasul i se înmuie din nou, răsvrătirea se schimbă în rugă și căzu pe pat cu fața îngropată în perne.

I se părea că se cufundă, că se perde într'un întuneric nesfârșit, într'o prăpastie fără fund, căzând într'una și cu cât cădea cu atât iuțea se marea.

Începu să tremure, îi era frig și cald în același timp, roseța ce i se ridicase în obraz, rămăsese. Își ridică fața în sus și deschise ochii; erau umflați de plâns. Începu să se gândească și pe fața-i ostentivă se pteață celi gândurile care treceau prin bietul lui creier. Două lacrimi, numai două mai isvorăra rotunde și limpezi și oprindu-i-se în gene se uscară acolo.

Pleoapele mai mult decât chinute se lăsară acoperind ochii ca o cortină ce astupă vederii publicului a-pogeul durerei.

AMOR ȘI INTELEPCIUNE

— Roman senzațional —

— Urmare —

«Pentru noi»—fu gata să răspundă copila atât de mare era bucuria și perspectiva că o să le vie și celor lalte rândul.

Dar se stăpâni, și foarte gravă și cam ofensată răspunse:

— Cererea ar fi putut să'mi fie adresată și mie. Alătea fete se mărită la șaisprezece ani! Dar e pentru Antonietta.

La rândul-i sosi și aceasta. Imbrățișe pe Hugueta care se cobora din trăsura. apoi repeta cu căldură:

— Da, dragă, o căsătorie pentru mine cu un ofițer.

Huguetta, îngrijată, o privi o clipă apoi zise:

— Un ofițer?

— Da, un căpitan din garnizona de la Tarbes... Vino să i istorisesc.

Pe pragul modestei căsuțe, Huguetta găsi pe Romana, a doua fată din «Petites Bleues» care, mai puțin entuziasmată decât cele două surori, se mărgini să zâmbească cu un zâmbet dulce plin de speranță.

Apoi, cu o voce slăpănită, zise:

— Mama o să te primească în odaia ei, n'a ieșit azi.

Nu cumva e Polnavă? — Intrebă repede Huguetta.

— Oh, nu. E numai obosită! — zise Antonietta îmbătăta de ideea apropiatei ei căsătorii.

Romana explică cu un zâmbet:

— Știi că mama noastră nu e prea tare, ieri i-a fost frig pe drum la Tarbes, pe urmă emoțiunea acestei partide care se oferă.

Sosiră la catul întâiu.

Cea mai mare deschise ușa, pe când Francisca, sărind treptele câte două deodată, să încerca să le a-juțgă.

— Uite, Huguetta, mamă! — în-

cepu Antonietta cu un ton clar, vibrător al triumfului său intim.

D-na Saint-Brès se ridică de pe foșelul în care era adăncită în mijlocul șalurilor, și aștepta pe nepoaiă lângă sobă.

— Ce bună ești. Huguetto, că ai venit așa de iute la chemarea mea, — zise ea c'o recunoștință sinceră.

— Știi că sunt înoldeana la ordinile d-tale,—răspunse ea cu un ton de dragoste, — și că aș fi fericită dacă o împrejurare oarecare m'ar face să i fiu folositoare.

D-na Sain-Brès, închise ochii pe jumătate ca și cum ar fi vrut să și reculeagă mai bine ideile.

— Mulțumesc, Huguetto, știam că pot să mă bizui pe tine, și pentru că nu puteam să vii la tine, te-am rugat să vii ca să i cer un serviciu. Fetele și-au spus, nu e așa, ce noroc a dat peste noi?

Huguetta făcu din cap un semn afirmativ; cam turburată de cele ce auzise, ea se uita cu compătimire la acea ghirlentă vie, compusă din cele trei surori, îmbrăcate câte și treile în azurii, cari asculta cu ochii strălucitori, delicioase în candoarea, în încrederea lor.

D-na Saint-Brès urmă cu un zâmbet de nedescris:

— Eri am fost la bălciul cel mare dela Tarbes. Sfârșindu-ne afacerile ne-am dus să vedem pe o prietenă care ne-a vorbit de un tânăr căpitan, un cunoscut al ei, ofițer de mare viitor, care vrea să se însoare cât se poate mai curând. Ea s'a gândit ca să i dea pe Antonietta, care, întrebata, a declarat că ar fi fericită să ia un ofițer.

«Căpitanul aștepta să fie chemat; prietena mea îl vesti, veni și ni l prezintă.

«Antonietta i-a plăcut foarte mult (așa a spus bunei noastre prietene), și cred că și el a plăcut fetei.

— Sigur, mamă,—afirmă cea mai mare din «Petites Bleues» făcându-se roșie ca focul.

nu era o pânză de Rubens putea să fie o operă de valoare.

— Sunt la dispoziția d-tale, tuzico, — răspunse ea. — O să scriu chiar astăzi tovarășului meu de copilărie, Wilhelm Maresquel, un sculptor foarte cunoscut în centrele artistice; el o să se însărcineze cu plăcere să facă să se estimeze tabloul; dar te rog să nu mi vorbești de recunoștință. O să fiu mai fericită de cât voi dacă voi izbuti după cum doriți.

O îmbrățișare cu toatele cu cea mai mare dragoste.

D-na Saint-Brès și fetele ei doriau ca Huguetta să fie cât mai curând acasă ca să scrie cât mai curând.

Și d-ra d'Aureilhan plecă, nesigură cum nu mai fusese nici odată în viață încurcată, chinată de o prea mare greutate pentru ea.

Zilele următoare să petrecură într'o adăstare care nu se poate descrie.

După cum făgăduise, Huguetta scrisese lui Wilhelm Maresquel, și ca să l'intereseze și mai mult de ruda ei pentru afacerea pe care i-o încredințase, făcu o descriere mișcătoare a mamei și a fetelor.

Tânărul răspunse în întoarcerea curierului. Printre rândurile scrisorii lui simple și bună ca întotdeauna, citi c'o emoțiune reală, o dorință profundă de devotament.

«Micii tale «Petites Bleues» mă interesează mai mult de cât îți închipuești,—scria el sfârșind:

«Să mi se expedieze tabloul; am și vorbit cu Carlsheim, celebrul anticar, și, dacă pânza e de Rubens, pe onoarea mea, o să fie plătit după valoarea lui, pentruca fiecare din cele trei fete să poată avea câte un căpitan frumos, văzând că au pre-dilecție pentru uniforme.

A se citi urmarea în «Universul Literar» care va apare Duminica viitoare.